

JEDNOŚĆ W CHRYSZTUSIE

Tekst przewodni: 1 Kor 1,10.

Zakres studium: 1 Kor 1,10-17; 3,18-23, Flp 2,1-8.

Część I: Przegląd

Wprowadzenie: W małym miasteczku grupa ochotników zebrała się, by odbudować miejską świetlicę po przejściu huraganu. Fundament był mocny, a materiał nadawał się do użycia. Mieli dość cegły i zaprawy oraz wszystkie niezbędne narzędzia - niczego im nie brakowało.

Jednak kiedy rozpoczęli pracę, pojawiły się między nimi niezgodności. Jedna grupa domagała się, by układać cegły w taki sposób, jaki im odpowiada, gdyż jest to dla nich bardziej efektywne. Inni twierdzili, że będą to robić tak, jak robili to do tej pory. Jedni nie słuchali drugich, twierząc, że tylko kierownik ich grupy może im wydawać polecenia. Niektórzy opuścili miejsce budowy, nie chcąc współpracować z tymi, którzy nie uwzględniali ich życzeń.

Pod koniec dnia zamiast solidnej ściany wzniesiono zaledwie kilka różnych fragmentów. Wyglądało to naprawdę źle. Niektóre cegły były ułożone tak nierówno, że nie sposób było połączyć kawałki muru w jedno. Tak zbudowana ściana była niestabilna i groziła zawaleniem. Wystarczyło się o nią mocniej oprzeć i zaczynała się chwiać. Stary murarz przechodząc obok budowy, zatrzymał się i pokręcił głową z niedowierzaniem. Podszedł do tych, którzy jeszcze zostali na placu budowy i powiedział:

- Pojedyncze cegły to tylko kawałki wypalanej gliny. Dopiero połączone dobrze zaprawą tworzą ścianę. Na tym polega siła.

Podobnie jak cegły tworzące solidny mur członkowie zboru korynckiego i członkowie Kościoła dzisiaj mogą trwać mocno na fundamencie, kiedy są zjednoczeni. Podziały osłabiają całość. Kiedy odkładamy na bok pychę i podążamy za wzorem służby Chrystusa, stajemy się niewzruszeni.

Tematy lekcji: W Kościele wczesnochrześcijańskim jednym z największych zagrożeń dla jedności nie były prześladowania, ale pycha. We fragmentach przeznaczonych do studiowania w tej lekcji znajdujemy dwa zasadnicze tematy związane z tą kwestią. Możemy je krótko podsumować w następujący sposób:

1. Niebezpieczeństwo kultu jednostki. W *1. Liście do Koryntian* Paweł odnosi się do tego, jak wierzący tworzyli podziały między sobą na podstawie lojalności wobec różnych przywódców. W pewnym sensie realizowali kult jednostki wokół postaci takich jak Paweł, Apollos czy Kefas. Te stronnictwa obracały zdolne przywództwo w źródło podziałów, odwodząc Kościół od jego prawdziwego fundamentu - Chrystusa.

2. Moc służby na wzór Chrystusa. W Flp 2,1-8 Paweł mówi o lekarstwie na pychę - Chrystusowej pokorze. Apostoł wzywa wierzących, by odrzucili egoistyczne ambicje i dbali nie tylko o własne dobro, ale także dobro bliźnich. Wskazuje na Jezusa, który choć jest równy Ojcu, wziął na siebie postać sługi i ukorzył się, będąc posłusznym aż do śmierci. Oto prawdziwy model jedności - ofiarna miłość.

W tej lekcji przyjrzymy się wezwaniu skierowanemu do Kościoła, aby odrzucił pychę i walkę o władzę, a zamiast tego dążył do jedności przez pokorę właściwą tym, którzy służą zgodnie z przykładem Chrystusa.

Część II: Komentarz

Tło: Niewolnictwo było ustaloną praktyką w świecie nowotestamentowym. Greckie słownictwo użyte w *Nowym Testamencie* nie rozróżnia wyraźnie między „sługą” (np. pracownikiem podlegającym przełożonemu wykonującym określone zadania za odpowiednie z góry ustalone wynagrodzenie) a „niewolnikiem”. Na przykład, właściwym tłumaczeniem greckiego słowa *doulos* może być zarówno „sługa” jak i „niewolnik”, w zależności od precyzyjnie podanego kontekstu. Historycy szacują, że liczba niewolników w imperium rzymskim w I wieku n.e. sięgała dwunastu milionów czyli 16-20 procent całej populacji liczącej co najmniej sześćdziesiąt milionów (zob. S. Scott Bartchy, *Slaves and Slavery in the Roman World*, w: *The World of the New Testament*, red. J.L.B. Green i Lee Martin McDonald, Grand Rapids 2013, s. 170).

Niewolnicy nierzadko należeli do grona cenionych domowników, a czasami zajmowali ważne stanowiska w domach możnych ludzi. W odróżnieniu od praktyki niewolnictwa w nowożytnych czasach, w starożytności ani kolor skóry, ani pochodzenie etniczne nie wskazywało na status niewolnika w imperium rzymskim. Prawo rzymskie ściśle regulowało sposób traktowania niewolników, a wielu z nich mogło się spodziewać wyzwolenia po upływie ustalonego okresu służby. Mimo wszystko instytucja niewolnictwa nie była żadnym dobrodziejstwem dla niewolników. Wielu z nich cierpiało straszny los i doświadczało przemocy ze strony właścicieli i nadzorców.

Fakt, że szereg fragmentów *Nowego Testamentu* używa słownictwa i porównań kojarzonych

z niewolnictwem, sugeruje znaczenie tej praktyki dla tych, którzy starali się zrozumieć kulturowe tło *Nowego Testamentu*: „Trzy kluczowe słowa w słowniku Pawła - »odkupienie«, »usprawiedliwienie« i »pojednanie« - są zaczerpnięte bezpośrednio z języka opisującego proces wyzwolenia niewolnika i rezultaty tego procesu” (zob. S. Scott Bartchy, *Slaves and Slavery in the Roman World*, w: *The World of the New Testament*, red. J.B. Green i Lee Martin McDonald, Grand Rapids 2013, s. 176). Taka terminologia i koncepcje pomagają czytelnikom zrozumieć ważne koncepcje teologiczne, w tym tę, która opisuje wyzwolenie wierzącego z niewoli grzechu i wyobcowania od Boga.

1. Kultury jednostki - zagrożenie dla jedności: Zagrożenia dla jedności mogą mieć różne kształty i formy, a Paweł porusza niektóre z nich wcześniej w swoim liście. Na długo przed czasami influencerów w mediach społecznościowych, gwiazd sportu, pastorów megazborów, multimiliarderów i charyzmatycznych przywódców światowych ludzie podążali za swoimi ulubionymi duchowymi liderami. Trzymanie się różnych duchowych przywódców w kontekście społeczności kościelnej może prowadzić do nieporozumień, a nierzadko także rozłamów. Te rozłamy mogą dzielić wierzących na wzajemnie zwalczające się grupy. W zborze korynckim powstało właśnie kilka takich grup identyfikujących się z różnymi przywódcami.

W 1 Kor 1,12 Paweł wymienia imiona niektórych z nich. Otóż byli tacy w korynckim zborze, którzy uważali się za naśladowców Apollosa. Był to chrześcijanin żydowskiej narodowości pochodzący z Aleksandrii, „mąż wymowny, biegły w Pismach” (Dz 18,24). Zapewne był dobrym mówcą i kaznodzieją robiącym wrażenie na słuchaczach swoją retoryką i zapałem w głoszeniu Jezusa (Dz 18,25). Apollos pomagał zakładać zbor w Koryncie, kiedy Paweł przebywał w Efezie (Dz 19,1-2), ale zanim został chrześcijaninem, nie słyszał nawet o chrzcie Ducha Świętego (Dz 18,25).

Kolejna grupa korynckich chrześcijan identyfikowała się jako zwolennicy Kefasa. Imię to jest aramejskim odpowiednikiem greckiego imienia Piotr. Piotr był pierwszym apostołem, który oficjalnie pełnił służbę wśród pogan (Dz 10), a ze względu na swoją rolę lidera wśród apostołów wydawał się być uważany za najważniejszego przywódcę chrześcijańskiego, sztandarową postać ruchu.

Jeszcze inni twierdzili stanowczo, że są naśladowcami Pawła. Choć wydaje się, że mieli różne podejścia do misji, ciekawe, że ci liderzy dokładali starań, by wspierać, a nie krytykować wzajemnie swoją działalność (zob. np. poparcie Piotra dla Pawła w 2 P 3,15 i poparcie Pawła dla Apollosa w 1 Kor 3,4-7).

Jednak powinniśmy zauważyć, że przywódcy ci byli także gotowi krytycznie odnieść się do siebie nawzajem, jeśli sytuacja tego wymagała. Dobrym przykładem takiej sytuacji jest sprzeciw Pawła wobec postępowania Piotra w kwestii wspólnoty z wierzącymi pogańskiego pochodzenia oraz znaczenia praw rytualnych i usprawiedliwienia przez wiarę (zob. Ga 2,11-21). Wbrew silnym wzajemnym więziom, jakie łączyły przywódców w Kościele wczesnochrześcijańskim, niektórzy wierzący usiłowali przeciwstawiać nauczanie jednych przeciw drugim i tworzyć podziały.

Rozwiązanie tego problemu zasugerowane przez Pawła zostało podane w 1 Kor 3,18-23. Paweł podkreśla niebezpieczeństwo samozwiedzenia grożące jego korynckim adresatom. Uważali się oni za „mądrych”, ale nie rozumieli, że Boża mądrość jawi się nienawróconym umysłom jako szaleństwo. Apostoł zacytował dwa fragmenty ze *Starego Testamentu* (Hi 5,13; Ps 94,11), na poparcie swojego argumentu, a następnie skomentował kwestię podziałów. Zamiast dyskutować o tym, kto był bardziej poprawny teologicznie czy wywierał większy wpływ, Paweł zaleca wierzącym, by w centrum swojego duchowego życia zachowywali Chrystusa i nie pozwalali, by jakkolwiek ziemski przywódca, choćby najbardziej elokwentny czy zasłużony, zajmował miejsce przeznaczone wyłącznie dla Zbawiciela. Paweł radzi: „A zatem niechaj nikt z ludzi się nie chlubi” (1 Kor 3,21), gdyż „wyście (...) Chrystusowi, a Chrystus Boży” (1 Kor 3,23). Znajdowanie naszej tożsamości i opoki w Chrystusie strzeże nas przed podziałami i rozłamami.

3. Służba na wzór Chrystusa: Większość z nas nie do końca rozumie słowo „sługa” w jego nowotestamentowym znaczeniu. Flp 2,1-8 oferuje cenny model służebności w kontekście jedności. Paweł podkreśla w swoim przesłaniu znaczenie jedności. Semantyczna siła czterech warunkowych punktów poprzedzonych słowem „jeśli” w Flp 2,1 powinna być rozumiana jako „wezwanie oparte na pewności (»jeśli więc jest«) duchowych realiów wyrażonych (...) w życiu chrześcijanina” (*Philippians*, w: *Andrews Bible Commentary*, red. A.M. Rodríguez i in., Berrien Springs 2022, s. 1730). Następnie Paweł wyraża swoją osobistą nadzieję i radość, iż wierzący będą „jednej myśli, mając tę samą miłość, zgodni, ożywieni jednomyślnością” (Flp 2,2), co ostatecznie oznacza, że jego adresaci nie będą dążyć do realizacji egoistycznych celów, ale przede wszystkim działać dla dobra innych (Flp 2,4).

W kolejnych wersetach Paweł przytacza przykład Jezusa jako wzorzec dla Kościoła. Członkowie Kościoła w swoich wzajemnych relacjach mają naśladować pełnię poddania Jezusa. Teolodzy powołują się na ten fragment analizując preegzystencję Chrystusa (Flp 2,6-7), Jego ziemską inkarnację (Flp 2,7-8) i Jego wywyższenie po zmartwychwstaniu (Flp 2,9-11). Jezus stał się *doulos* - sługą albo niewolnikiem. „Wyparł się samego siebie” (Flp 2,7), „wyniszczył samego siebie” (BG). Dobrowolnie postanowił nie używać swojej boskiej mocy

Przewodnik dla nauczycieli

i przywilejów, aby stać się „sługą” Boga i uratować zbuntowaną ludzkość. Słowa Pawła: „Takiego bądźcie względem siebie usposobienia, jakie było w Chrystusie Jezusie” (Flp 2,5), są przypomnieniem dla nas, że w naszej społeczności wiary powinniśmy naśladować miłość Jezusa, jakkolwiek niedoskonali jesteśmy i jak krucha i grzeszna jest nasza natura.

Część III: Zastosowanie

Jedność (albo jej brak) była ważną kwestią w zborze korynckim i jest stałym istotnym zagadnieniem także dla adwentystów dnia siódmego. Niektórzy z nas podążają za swoim ulubionym kaznodzieją w mediach społecznościowych albo spędzają sporo czasu oglądając filmy swojej ulubionej służby kościelnej. Często konflikty wynikają z różnic w rozumieniu prawdy biblijnej i niekompatybilnych osobowości wśród przywódców. Przesłanie Pawła do Koryntian przypomina nam, że konflikty w Kościele nie są niczym nowym. Służebne przywództwo to często powtarzane pojęcie, ale zastosowanie go jako zasady postępowania nie jest łatwe.

1. Jak możemy uniknąć pułapki braku jedności z powodu podziałów w Kościele?
2. Jakie sposoby możemy znaleźć w *Piśmie Świętym*, by zachować Jezusa w centrum naszej wiary i społeczności kościelnej?
3. Podłożem wielu konfliktów są nasze rozbieżności w rozumieniu biblijnej prawdy. Twierdzimy, że miłujemy prawdę i jesteśmy jej oddani. Jak powinniśmy odnosić się do tych, którzy rozumieją *Pismo Święte* inaczej niż my? Czego możemy się nauczyć od Tego, który nazwał siebie „drogą, prawdą i życiem”?
4. Dlaczego tak trudno jest naśladować przykład doskonałej służebności Chrystusa?
5. Jakie są biblijne strategie i praktyczne kroki pomagające tworzyć jedność w naszych zborach?

MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.
www.adwent.pl
dział: Studium biblijne
- **Materiał do „Czasu misji”**:
<https://adwent.pl/czas-misji>

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00
Zoom: 856 5129 9515
Kod dostępu: Biblia